

GIRO(M)

Nem szoktam posztolni a facebookra. Pontosabban nagyon ritkán. Legutóbb 2020-ban tettem, mikor szeretett kosárlabda csapatomat a COVID és a vele járó rendelkezés megfosztotta az országos döntőben szerepléstől. Idén, május elején volt a következő megjelenésem, amikor közhírré tettem örömeimet arról, hogy imádom a kerékpározást és biciklivel követtem a GIRO D'ITALIA magyarországi szakaszait. Írásomat eddig számomra nem tapasztalt like-ok sokasága és egy felkérés követte: írjam le bővebben, hogyan is zajlott az a pár nap rózsaszínben.

Elkezdtem a gondolatgyűjtést és odáig jutottam, hogy nem lesz elég arra pár sor, amit érzek. "Papírra" vettem a bicajhoz fűződő szerelmem történetét, a most is garázsban őrzött drótszamaraim pályafutását, és a hozzájuk kapcsolódó emlékeimet. Leírtam, hogy mekkora élményt jelentettek számomra a gyerekkori kerekas emlékek és a közelmúlt Zrínyis bicajtáborai. Leírtam, hogy milyen fontos részét jelentik mindennapjaimnak, amikor a zalai dombok között tekerek, vagy a párommal a Duna mentét derítjük fel évről évre. Írtam arról is, hogy miért és kiknek köszönhetően sikerült beleszeretnem a televíziós kerékpáros közvetítésekbe, a versenyzők mellett az utak szélén rohangáló „bolondokba” és arról, hogy bizony már két éve terveztem ezt a három napot. Aztán rájöttem, hogy ez sok lesz ezekre az oldalakra. Rövidíteni próbáltam, de így sem nagyon sikerült... Tehát „röviden”...

GIRO naplóm:

2022. május 6. péntek: Budapest-Visegrád

Reggel 6.30-kor, egy még ki nem pihent osztálykirándulást követően fájoan jelzett a telefonom. Biciklire pattantam, a csomagtartómon rajt volt a következő napok súlya és elindultam a zalaegerszegi vasútállomásra. Stílszerűen a Palatinus vendéglő előtt örökös igazgatónk, Horváth Attila tanár úr köszönt rám, unokája kíséretében. A „Hát te hova mész?” kérdésre: Megyek a Giróra! - volt a boldog válaszom.

Felpakoltam a szerencsére már működő kerékpáros vagonba és ott készülődtem a várva várt tekerésre. El kellett jutnom bringával Budapeستől Visegrádra, amíg a versenyzők „némi kerülővel” ugyanoda igyekeznek. A mellém felszálló útitársaim pontosították a tervemet. Nem volt nehéz kitalálnom, hogy aki országúti bicajjal Girós pólóban száll fel a vonatra, hová is tart valójában. Elmesélték, hogy a karaván a rajt után a Szabadság hídon teker végig a lassú rajt folyamán, ahonnan még kisebb sebesség mellett jól láthatom a mezőnyt és könnyű lesz jó képeket készítenem... Úgy is tettem, ahogy tanácsolták.

Előtte azért volt egy randim az egyetemista lányommal a Margit-szigeten, de a gyors találkozó után visszatekertem a Szabadság hídhöz és vártam a mezőnyt. Nem gondoltam volna, hogy már a híd budai talapzatánál alig találok szabad helyet, mindenfelé bringás ruhában öltözött emberek várták a karavánt... A telefonomon komoly segítség volt a TV-GO alkalmazás, így online is láthattam, hogy merre járnak. Amikor a túlsó parton megláttam őket, már szinte éreztem azt a zúgást, morajt, amit a tévében látottak alapján csak elképzelni tudtam.

És igen, megjöttek! Mindenki sípot, füttyült, kiabált, ahogy megálmodtam! „Kattintgattam” a telefonomat és csak később vettem észre, hogy még Valter Attilát is sikerült lekapnom tekerés közben. Az egész „menet” csak pár pillanat volt, ahogy a vonatos útitársaim előre elmesélték, de nekem nem csak a menetszélről lett homályos a látásom...

Egy kissé aggódtam, hogy elég gyors leszek-e ahhoz, hogy a visegrádi befutónál is ott legyek, de azért bíztam a lábaimban... Éreztem, hogy nincs vesztegetni való időm, a karaván elhaladása után elkezdtem kerekézni Visegrád irányába. Természetesen én a rövidebb úton, a Duna partján, indultam el. Ott voltam a rajtnál és reméltem, hogy a célnál is ott leszek az ELSŐ NAPON! Az útvonal nem volt ismeretlen, mert szerencsére már többször

kerekezhettem fővárosunkban, és már kipróbálhattam az év kerékpárútjának választott Budapest- Szentendre vadonatúj útvonalat is. Utamon az első meglepetés akkor ért, amikor azt gondoltam, hogy nem sok ember lesz, aki azt az utat választja mint én. Hát tévedtem... Én ilyen kerékpáros felvonulást még életemben nem láttam, mint aznap. Már az is gyanús volt, amikor az út szélén a fákon, villanyoszlopokon a turista jelzések mintájára rózsaszínnel ki volt plakátolva, hogy GIRO 40. (mármint kilométer, Budapesttől Visegrádig). Tekert aznap mindenki... Férfi-nő, fiú-lány, nagyszülő és kisgyerek. Azt gondoltam magamról, hogy tapasztalt bringás vagyok, aránylag gyorsan haladok... Hát nem... Az izgalomtól túlfűtött szurkolók százai tekertek el melletttem, de az aznapi „flowtól”már ez sem zavart. A bicajúton olyan forgalom volt (szemben természetesen nem jött senki), mint a sokszor szidott fővárosi dugók alkalmával. Még sosem mosolyogtam ennyit dugóban...

Ahogy általában lenni szokott a hosszabb túrák alkalmával, az ember lesi, hol állhat meg néha pihenni, frissíteni...Hát aznap nem volt ilyen hely. Az összes útszéli pihenőhely csordultig volt bringásokkal. Menet közben arra is rájöttem, hogy nem volt rossz döntés bicajjal közelítenem az első GIRÓS nap végéhez, hiszen az autókat már körülbelül 10 kilométerrel Visegrád előtt leterelték az útról és mindenki úgy ment tovább, ahogy tudott... Így én két keréken nagyon hamar Visegrádra értem, még több mint egy órára volt a mezőny. Félttem, hogy a célnál, a Fellegvár közelében már nem találok szabad helyet, így betekertem a városba, ahol hihetetlen hangulat fogadott. Utcazene, színpad, szurkolói zóna, tömött sorokban, rózsaszínbén vonuló emberek, gyerekek és felnőttek, férfiak és nők, öregek és fiatalok... A város elején egy parkolóban megláttam a TV-ből már jól ismert csapatbuszokat: FDJ, Jumbo Visma, Bora, Alpecin... feliratokkal. Gondoltam teszek egy kísérletet: A biztonsági őr csak annyit mondott: tessék nyugodtan körülnézni, ha szeretne, ez itt természetes. Nem gondoltam volna, hogy nekem valaha buszoktól könnyek jönnek a szemembe, de hát öregszik az ember.

A következő fontos feladatom volt, hogy végre én is megszerezem az áhított GIRÓS ereklyét, amit nagy örömmre egy rózsaszínre pingált kisbuszban, amelynek a sofőrje stílszerűen csak olaszul tudott, meg is találtam. Meglepően olcsó vétel volt: 7000 forintért már van GIRÓS táskám, pólóm, sapkám és sípom is. Már csak azt kellett eldöntennem, hogy hol nézzem az elsuhanó biciklis karavánt. Végül úgy okoskodtam, hogy maradok a városban, a Fellegvárba vezető lejtő alján, innen még biztosan láthatok mindent. A helyezkedésem közben ért a következő meglepetés, mikor is a rendünk egyik nagyon szimpatikus öre megállított és a következőket mondta: Jó napot kívánok! Arra szeretném kérni, fiatalember, hogy legyen szíves ezen a részen a kerékpárját tolvaj közlekedjen! Lám, nem csak rám hatott a GIRO érzés. Viccet félretéve, nagy köszönet a lebonyolításért a szervezőknek és a szolgálatban lévő több száz rendőrnek, akik hihetetlenül profik és intelligensek voltak!

Végre megjött a mezőny és ahogy már többször említettem: az egész csak egy pillanat: pontosabban a saját készítésű videómon a mezőny elejétől az utolsó kísérő kocszig két és fél perc telt el. De nem kell valaminek éveket tartania ahhoz, hogy örökre megmaradjon.

Természetesen a telefonomon tovább követtem az eseményeket és a szurkolói zónában még egy kicsit meg is ünnepelhettem napjaink egyik legnagyobb kerékpáros csillagának: Mathieu Van der Poelnek a győzelmét és magyar sztárjaink célba érkezését. Csak egy kicsit, hiszen vissza kellett még tekernem Szentendrére, (ahol engem mindig szívesen várnak), és a visszaút is emlékezetesre sikerült. A 11-es főúton akkora volt a forgalom, hogy az autók csak araszoltak, nem nagyon tudtak haladni. Viszont az út szélén helyet hagytak a visszafelé induló megszámlálhatatlan kerékpáros fanatikusként, így gyakorlatilag előbb értem Szentendrét, mintha négy kerékkal jöttem volna. Ha csak ennyi megmaradna az emberekben a GIRO-ból és „csak” ennyire figyelnék egymásra, már akkor megérte! Ezt a figyelmet én is megkaptam aznapi végcélomnál: szerintem komfortosabb szálláson lakhattam és finomabb vacsorát kaptam drága nővéremék jóvoltából, mint az aznap 210 kilométert tekerő versenyzők. És nekem is 95-nél állt meg a kilométerórám. ☺

2022. május 07. szombat: Budapest, Hősök tere-Szentháromság tér

A jól sikerült pihenőm után az unokahúgom által készített, útravalónak kapott szendvicseimmel, amelyek később nagyon jó szolgálatot tettek elindultam Budapest felé. A második nap GIRÓS programja ugyanis egy időfutam volt Budapest legszebb részein a Hősök terétől az Andrássy úton keresztül a Margit hídon át a Mátyás templom előtti Szentháromság térig.

Aznap a Budapestig tartó tekerésem nyugodtabb iramban és nyugodtabb körülmények között történt, mint az előző napon. Most volt időm gyönyörködni a táj szépségében, a valóban szuper kerékpárút élményében és a mellettem kanyargó Duna semmihez sem hasonlítható hangulatában. Szentendre-Lupa tó-Római part-Aquincum-Óbuda-Margit-sziget. Nem akármilyen útvonal, kerékpárral meg pláne!

Az időfutam a nézők számára nem a legizgalmasabb része a kerékpársportnak: nem együtt halad a 180 versenyző, hanem mindenki egyesével indul 1-2 perces különbségekkel, egyetlen ellenfelük: az óra ellen. Így, amíg nem láttam, egy kicsit tartottam tőle, hogy a hangulat nem fogja megközelíteni az előző napit, de szerencsére csalódnom kellett. Egész más volt, és egy újabb szépségét láthattam élőben ennek a csodálatos sportágnak.

Úgy döntöttem, hogy bejárom én is az útvonalat a rajttól a célig, hogy mindent láthassak. Élőben élvezhettem, hogy milyen szenzációs hangulatú egy rajt az emberektől hemzsegő, Hősök terén álló pódiumról, észrevehettem, hogy egyre többen vannak, akik szintén követik a kerékpáros eseményeket és hatalmas felhördülés követi ha olyan nevek hangzanak el a rajtnál mint : Yates, McEwen, Valverde vagy Pozzovivo ...

Az időfutam közben ahogy haladtak a versenyzők, folyamatos tapsviharban tekertek, az első indulótól az utolsóig minden méteren, a tömött sorokban álló szurkolók előtt. Ahogy haladtak, haladt velük a hanghullám is. Képzeljük csak el, milyen érzés lehet úgy végigbicajozni 10 kilométert teljes gözzel, hogy közben folyamatos vastaps kíséri... És hogy milyen biztatást kaptak honfitársaink, azt nehezen lehetne leírni. Amikor a nézők meglátták a piros-fehér-zöldben tekerő Fettel Eriket (az előző évi bajnoknak a kiváltsága az, hogy nemzeti színeket viseljen egy évig), olyan hangzavar volt a Westendnél, ahol akkor éppen álltam, mint egy telt házas válogatott focimeccsen magyar gólnál. Csak ez a kiabálás nem egy-két pillanatig tartott, hanem végig azon a körülbelül 14 perces úton, amíg a célba nem ért.

A hangzavart követve folytattam a tekerést, és közben szép lassan el kellett indulnom a Vár felé, mert Valter Attila célba érkezéséhez volt igazítva a vonatomból indulása a Déliből. Végigküzdöttem magam a tömegben, a bicajomat néha tolva, néha cipelve (a nyugati felüljárónál a lépcsőkön), és hegyi befutóként a Széll Kálmán tértől induló Ostrom utcán feltekerve, ami a nevét igazolva nagy kihívást jelentett bicajjal, csomagostól... Felértem! És élőben láthattam a tömeg által fülsüketítően támogatott célba érkezéseket, úgy ahogy otthon elterveztem. Érezhető és hallható volt a hatalmas várakozás, ami a nagy neveket várta és közülük is a legjobban a hazai kerekeseket. Valter Attila nevének elhangzásakor igazi fesztiválhangulat lett a Halászbástyán. Nekem ekkor már csak arra kellett vigyáznom, hogy nagy örömben ne hibázzak nagyot a Várból lefelé tekerésnél és magamat is időfutam pozícióba állítva elérjem a vonatomból a Déli pályaudvaron. Szerencsére jól sikerült minden és a bicajos vagonban megehettem végre a régebben említett szendvicseimet és kezdettem azon gondolkodni, hogyan is legyek részese a harmadik GIRÓS napnak is. És büszkén mondhattam, hogy ma többet tekertem, mint ŐK, nekem 50 kilométernél állt meg az órám. ☺

2022. május 08. vasárnap: Kaposvár-Balatonfüred

A harmadik, utolsó magyarországi GIRÓS napot eredetileg azzal szerettem volna köszönteni, hogy Zalaegerszegről tekerek el Keszthelyig, (ahol ők csak átsuhannak) és onnan haza. A szívem vitt volna ezen az úton, de azért éreztem, hogy ez talán túlzás lenne: biztos nehéz lehet

engem ennyi ideig otthon nélkülözni ☺. Ráadásul tudtam, hogy a rajongás, amit a kerékpárosok iránt érzek, kezd átragadni a családtagjaimra is, különösen a páromra, aki már az országúton is a társammá vált a hosszú évek során. Így azt a megoldást ötvöltük ki együtt, ami a közös dunai bicajozások során már sokszor bevált: a számunkra nagyszerűen kialakított Hondába beraktuk a bicajokat, így értük el a Balaton partját, és az egyik fővárosát. Sajnos az általam nagyon szeretett Keszthelyt és nevezetességeit bántóan elkerülte az útvonal és a karaván, de ha már odáig elértünk, természetesen két keréken szeretnénk volna köszönteni a mezőnyt. Szerencsére az útvonal tervezői legalább a balatoni bicajkörút szerelmeseire gondoltak, hiszen Balatonyöröktől Szigligetig végig a balatoni bringakörút mellett tekert a mezőny (tovább is, de mi pont erre jártunk), így ebben az irányban indultunk el kétszer két keréken.

A vidám bicajozás közben többször gondolkodóba estünk, hol is lenne legjobb felvenni a GIRÓS egyenruhám. Balatonyörökön, ahol már gyülekeztek a rózsaszín emberek, vagy a Szigliget előtti kanyarban, ahol már a budapestit idézte a hangulat? Egyiket sem éreztük tökéletes helyszíneknek, így tovább gurultunk... Közben persze láthattuk a rózsaszínűre színezett Szigliget táblát és a derék bringás kollégákat, akik a bicajúton keltek versenyre a nagy mezőnyvel élő adásban.

A szigligeti vár előtt az út szélén aztán megéreztem: ez lesz a mi helyünk! Jó volt a látószög, szép volt a háttér innen aztán olyan jól lehet fotózni, videókat készíteni, hogy még talán a zrínyis média órákon is megdicsérenének!

És igazából itt élhettem, élhettük át hogy ezek a srácok tényleg csak egy karnyújtásnyira vannak tőlünk és talán ez az, amiért ennyi bolondja van a kerékpáros Grand Tour mezőnyének. Most nem teljes erőből tekertek, pont egy pihenős szakaszon találkozhattunk velük. Emberközeli volt, természetes, ahogy pár méterre tőlem bicajozik a Maglia Rosában Van der Pool, nevetgél és közben Démare-al-vel beszélget Valter Ati, vagy épp a frissíti magát Guillaume Martin, aki filozófia szakon végzett és könyvet írt „Szókratész kerékpáron” címmel...

Közben megérezhettem, hogy nagy öröömre nem csak nekem jelentett nagy élményt az a pár perc az út szélén, a „kísérőm” is legalább annyira lelkes volt mint én. Készültek a fényképek, a videók, jöttek a hangos sikítások és nem csak az én torkomból...

Természetes és mégis hihetetlen: olyan érzés, mintha a Zrínyi előtt sétálgatva Messivel, Benzemával, Ronaldóval és Salah-val egyszerre találkoznál séta közben, és még meg is tudnád őket hívni a büfénkben Attilához egy kávéra... Körülbelül ennyire voltam hangos és elérzékenyült ezekben a pillanatokban...

Miután ezek a varázslatos percek elmúltak, elindultunk két keréken visszafelé, a Keszthelyen hagyott autónkhoz és ezen a napon is sikerül 50 kilométert teljesíteni, a GIRO nyomát követve. Kár is volt számolnom a kilométereket, (ami így végül 200 lett 3 nap alatt ☺), sokszor tekertem már ennyit, de most azt éreztem, amit eddig még nem: ez a pár hihetetlen nap tényleg kitörölt egy bekezdést a bakancslistámról...

Nagyszerű volt, mondhatnám álomszerű. A megvalósulás és az előtte való várakozás, álmodozás, tervezés. MINDEN. Alig várom a következő ilyen élményt!

Pajor Tamás és a Neurotic egykor azt „énekelte”: „a rock and roll az nem egy tánc”. Ezt a vonalat követve, ha lehetek ennyire szemtelen: „a bicikli az nem egy tárgy”: sokkal több annál...

És rózsaszín a világ!!!

Szekér Gábor